

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22Co/94/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116226081
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8116226081.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Michala Boroňa a JUDr. Branislava Brezu v spore žalobkyne: M. X., J.. XX.XX.XXXX, G. Z. XX, XXX XX K., zastúpenej Mgr. Ladislavom Riedlom, Levočská 4703/89, 080 01 Prešov, proti žalovanej: Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 696,70 eura s prísl., o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 12Csp/202/2016-121 zo dňa 16.04.2019 jednohlasne takto

rozhodol:

I. Mení sa rozsudok vo výroku II. tak, že žalovaná je povinná žalobkyni zaplatiť 695,44 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 695,44 eura od 01.12.2016 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobkyni sa priznáva nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100 %, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím.

odôvodnenie:

1 Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto, cit.:

„I. Žalovaná je povinná žalobkyni zaplatiť 1,26 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1,26 EUR od 1.12.2016 do zaplatenia v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

III. Žalovaná má vo vzťahu k žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % trov konania, o ktorých výške rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2 citoval ustanovenie § 151md ods. 1, § 451 ods. 1 a 2 a § 454 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“).

3 V odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že v danej právnej veci po vrátení odvolacím súdom bolo potrebné rozlíšiť, či žalobkyňa sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia za plnenie bez právneho dôvodu podľa ust. 451 ods. 2 OZ alebo plnenia za iného podľa § 454 OZ. Konštatoval, že má preukázanú vôľu žalobkyne zaplatiť pohľadávku, v ktorej vystupovala ako záložný dlžník (resp. záložca) už len tým, že sa dostavila do pobočky banky a mala pripravené finančné prostriedky a tieto tam fyzicky vybrala v prospech úverového účtu pohľadávky so zadáním mena Y. N., čím je preukázaná aj obsahová stránka jej prejavenej vôle. Podľa súdu prvej inštancie žalobkyňa nepreukázala, že by konala pod nátlakom, pod vyhrážkou prípadne fyzickým násilím. Žalobkyňa realizovala platby na existujúcu pohľadávku s úmyslom docieľiť jej zánik a následne zánik záložného práva, opak ani preukázaný nebol resp. uvedené nik nerozporoval. Keďže súd prvej inštancie nemal preukázaný zánik pohľadávky dlžníka

Y.a N.a voči žalovanej, ktorá je zabezpečená záložným právom na nehnuteľnosť, ktorá je vo vlastníctve žalobkyne (to nik nespochybnil), žalovaná sa prijatím úhrad na uvedenú pohľadávku neobohatila, a ani ak by nerealizovala žiadnu výzvu na žalobkyňu ohľadom zaplatenia uvedenej pohľadávky. Súd prvej inštancie mal preukázané, že platby žalobkyne boli použité na plnenie pohľadávok, ktoré sú zaistené záložným právom na ľarchu záložcu, ktorým je práve žalobkyňa a o túto sumu sa znížila výška zabezpečenej pohľadávky. Vyhovel žalobe iba v časti sumy 1,26 eura, a úroku z omeškania z tejto sumy, nakoľko v tejto časti nebola suma použitá žalovanou na úhradu pohľadávky dôvodne. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobkyne, že jej nie je známa výška zostatkov z oboch úverov a žalovaná jej nechce poskytnúť súčinnosť, ako záložnému dlžníkovi poukázal na to, že v spise sa nachádzajú riadne vyčíslené zostatky a žalobkyňi prípadne žalovanému sa tak vytvára priestor na rokovania tak, aby došlo k zániku pohľadávky a následne k zániku záložného práva, o čo v konečnom dôsledku žalobkyňi zrejme ide. Súd prvej inštancie zistil, či dlh je a za tým účelom vyžiadal prehľad splácania obidvoch úverov, ich špecifikáciu podľa istiny, úrokov a poplatkov. Čo sa týka poistenia poukázal na vyjadrenie žalovanej, inak ohľadom poistenia žalobkyňa ani žiadne tvrdenia neprodukovala.

4 O nároku na náhradu trov prvoinštančného konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) z dôvodu, že žalovaná bola neúspešná len v nepatrnej časti, preto jej vznikol nárok na náhradu trov konania.

5 V zákonom stanovenej lehote podala žalobkyňa odvolanie proti tomuto rozsudku v rozsahu II. a III. výroku. Odvolanie odôvodnila nesprávnymi skutkovými zisteniami, ku ktorým súd dospel na základe vykonaných dôkazov a tým, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázala na to, že odvolací súd v uznesení z 21.08.2018 uložil súdu prvej inštancie povinnosť vyzvať banku, aby preukázala jej vôľu uzavrieť právny úkon, ktorého obsahom je splácať dlh dlžníka, a to po oznámení jeho presnej výšky s tým, že ak banka adekvátny proces prejavu vôle žalobkyne nepreukáže, žalobkyňa plnila bez právnej povinnosti (právneho dôvodu) a žalobe je dôvodné vyhovieť. Podľa odvolateľky vklady, ktoré realizovala za nebohého dlžníka, boli urobené pod nátlakom a zo strachu o stratu obydľia. Podľa jej názoru, aj názoru odvolacieho súdu, je neprípustné žiadať finančné prostriedky nátlakom len telefonicky a zároveň s odmietnutím poskytnutia jej relevantných informácií o výške dlhu. Zároveň žalovaná jej odmietla poskytnúť informáciu, aká je celková výška dlhu s odôvodnením, že nie je zmluvnou stranou úverovej zmluvy. Táto skutočnosť bola v konaní po zrušení pôvodného rozsudku preukázaná, napriek tomu akoby to súd prvej inštancie vôbec nebral do úvahy. Pritom ide o kľúčové zistenie, ktoré jej malo v prípade preukázania priniesť úspech v spore. Odvolací súd sa stotožnil s jej argumentáciou, že spôsob, akým s ňou banka komunikovala, teda iba telefonicky, nie je v poriadku a zhodnotil to ako nekalú obchodnú praktiku. Nesúhlasila s tvrdením súdu, že žalobkyňa nepreukázala, že by konala pod nátlakom, pod vyhrážkou prípadne fyzickým násilím. Podľa zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu nie ona, ale banka mala preukázať, že so žalobkyňou jednala tak, že bola jej vôľou nespochybniteľná. Navrhla napadnutý rozsudok zmeniť, tak že odvolací súd žalobe v celom rozsahu vyhovie a prizná jej náhradu trov celého konania v rozsahu 100 % voči žalovanej.

6 Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu nesúhlasila s tvrdeniami žalobkyne v podanom odvolaní a uviedla, že súd prvej inštancie správne zhodnotil v bode 38. odôvodnenia rozsudku, že žalovaná prejavila svoju vôľu splácať dlh tým, že prišla na pobočku a uskutočnila vklady na úverový účet. Podotkla, že tak urobila opakovane (7x) v období od 06.07.2016 do 19.08.2016 po tom, ako jej zavolali z pobočky, čiže bola stotožnená so svojim konaním a s jeho dôvodmi. Žalobkyňa sama v žalobe zo dňa 18.12.2016 v bode 5. uviedla, že sa jej z pobočky minimálne dvakrát telefonicky ozvali s tým, že ak nebude splácať úver po zosnulom, žalovaná pristúpi k výkonu záložného práva - žalobkyňi tak boli zo strany žalovanej ako banky poskytnuté informácie o možnostiach, ako vzniknutú situáciu riešiť. Preto tvrdenie žalobkyne, resp. jej právneho zástupcu o nátlaku na jej osobu počas telefonátov z pobočky považovala za scestné, účelové a najmä žiadnym spôsobom v priebehu súdneho konania nepreukázané. Žalobkyňa uzatvorením záložných zmlúv prejavila vôľu poskytnúť svoju nehnuteľnosť ako záloh na zabezpečenie pohľadávky žalovanej. Uviedla, že súd prvej inštancie po zrušení rozsudku č. k. 12Csp/202/2016-56 zo dňa 09.01.2018 podľa pokynov v uznesení Krajského súdu v Prešove, č. k. 22Co/46/2018-76 zo dňa 21.08.2018, vyzval žalovanú na predloženie prehľadu splácania obidvoch úverov, poistného plnenia i preukázanie vôle žalobkyne uzavrieť právny úkon, ktorého obsahom je splácať dlh za nebohého dlžníka. Žalovaná predložila súdom žiadané dokumenty a preukázala, že z jej strany nemohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu, čo súd aj sám konštatoval v bode 50. odôvodnenia rozsudku. Žalobkyňa namietla postup súdu ako porušenie rovnosti strán sporu, pričom žiadnym spôsobom nekonkretizovala

toto porušenie. Na záver uviedla, že žaloba znela na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 696,70 eura a v priebehu konania sa žiadnym spôsobom nepreukázalo, že by sa žalovaná bezdôvodne obohatila na úkor žalobkyne v zmysle ustanovení § 451 ods. 2 resp. § 455 ods. 1 OZ. Na základe vyššie uvedených skutočností žalovaná žiadala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a zaviazal žalobkyňu na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100 %.

7 Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné.

8 Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v plnosti aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

9 Podľa § 451 ods. 1 OZ, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

10 Podľa § 451 ods. 2 OZ, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením správneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

11 V prejednávanej veci sa žalobkyňa domáhala voči žalovanej zaplata sumy 696,70 eura spolu s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia, ktorého sa mala žalovaná dopustiť tým, že prijala od žalobkyne bez právneho dôvodu peňažnú sumu vo výške 696,70 eura, ktorú jej mala uhradiť v dôvodnej obave o stratu svojho obydľia po telefonáte zamestnanca banky.

12 Uznesením č.k. 22Co/46/2018-76 zo dňa 21.08.2018 odvolací súd zrušil zamietajúci rozsudok súdu prvej inštancie č.k. 12Csp/202/2016-56 zo dňa 09.01.2018 a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie z dôvodu podľa § 368 ods. 1 písm. c) CSP. Zároveň súdu prvej inštancie uložil povinnosť zistiť, či je dlh voči banke a za tým účelom vyžiadať prehľad splácania obidvoch úverov, ich špecifikáciu podľa istiny, úrokov a poplatkov. Zároveň sa mal vysporiadať s otázkou poistného plnenia dopadajúceho na výšku dlhu. Pre prípad, ak by dospel k záveru, že dlh je, jeho úlohou bolo vyzvať banku, aby preukázala vôľu žalobkyne uzavrieť právny úkon, ktorého obsahom je splácať dlh dlžníka, a to po oznámení jeho presnej výšky. Odvolací súd konštatoval, že v prípade, ak banka takýto proces kontraktácie preukáže, žalovaná banka sa splácaním dlhu za takýchto okolností obohatiť nemohla, ak banka adekvátny proces prejavu vôle žalobkyne nepreukáže, žalobkyňa plnila bez právnej povinnosti (právneho dôvodu) a je dôvodné žalobe vyhovieť.

13 Z doteraz vykonaného dokazovania vyplýva, že právny predchodca žalovanej, O. banka Slovensko a.s. a dlžník Y. N. uzatvorili dňa 27.08.2008 zmluvu o poskytnutí úveru č. XX/XXX/XX, predmetom, ktorej bolo poskytnutie bezúčelového úveru vo výške 640.000,- Sk (21.244,10 eura). Zároveň bola toho istého dňa uzatvorená zmluva o zriadení záložného práva medzi žalobkyňou ako záložcom a O. banka Slovensko a.s. ako záložným veriteľom na nehnuteľný majetok vo vlastníctve žalobkyne (pozemok - zastavané plochy a nádvorie, byt), predmetom ktorej bolo zriadenie záložného práva na zabezpečenie zaplata istiny, úrokov, poplatkov, prípadných zmluvných pokút a ďalších pohľadávok záložného veriteľa z úveru poskytnutého na základe zmluvy o poskytnutí úveru č. XX/XXX/XX zo dňa 27.08.2008.

14 Právny predchodca žalovanej, O. banka Slovensko a.s. a Y. N. uzatvorili aj zmluvu o poskytnutí úveru č. XX/XXX/XX zo dňa 16.04.2008, predmetom, ktorej bolo poskytnutie bezúčelového úveru vo výške 160.000,- Sk (5.311,02 eura). Zároveň bola toho istého dňa uzatvorená zmluva o zriadení záložného práva medzi žalobkyňou ako záložcom a O. banka Slovensko a.s. ako záložným veriteľom na nehnuteľný majetok vo vlastníctve žalobkyne (pozemok - zastavané plochy a nádvorie, byt), predmetom ktorej bolo

zriadenie záložného práva na zabezpečenie zaplatenia istiny, úrokov, poplatkov, prípadných zmluvných pokút a ďalších pohľadávok záložného veriteľa z úveru poskytnutého na základe zmluvy o poskytnutí úveru č. XX/XXX/XX zo dňa 16.04.2008.

15 Uznesením Okresného súdu Prešov sp. zn. 26D/341/2016, právoplatným dňa 09.06.2016 bol vydaný majetok nepatrné hodnoty pozostávajúci z finančných prostriedkov na osobnom účte nebohého dlžníka Y. N., zomr. dňa XX.XX.XXXX, vedenom v K. G. N. č. N. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX vo výške 19,57 eura s príslušenstvom O. J. a dedičské konanie bolo zastavené.

16 Z potvrdení o vklade v hotovosti s názvom bankového účtu N. Y. u žalovanej banky za obdobie od 06.07.2016 až 19.08.2016 bolo preukázané, že žalobkyňa postupne realizovala vklady v prospech tohto účtu v celkovej výške 696,70 eura.

17 Súd prvej inštancie mal preukázané, že pohľadávka dlžníka Y.a N.a u žalovanej existovala aj keď dlžník zomrel dňa XX.XX.XXXX.

18 Vo vzťahu k tvrdeniam žalobkyne, že bola vyzvaná neplatne zo strany žalovanej prostredníctvom telefonického rozhovoru riaditeľkou pobočky na plnenie dlhu a tým došlo na strane žalovanej k bezdôvodnému obohateniu, žalovaná uviedla pred súdom prvej inštancie, že tam bola ponuka a oznámenie, že tieto pohľadávky nie sú splácané. Zdôraznila, že nebola snaha voči záložnej dlžníčke o realizáciu výkonu záložného práva, bola len jej daná ponuka splácať pohľadávky.

19 Z vykonaného dokazovania je tak zrejmé, že po úmrtí dlžníka prebehla medzi bankou a žalobkyňou telefonická komunikácia. V danom prípade nešlo o spustenie výkonu záložného práva. Obsahom komunikácie bolo minimálne vyjadrenie očakávania zo strany banky, že žalobkyňa bude platiť za dlžníka, či inak riešiť prerušenie splácania úveru. Pritom nie je sporné, že žalobkyňa nebola ani spoludlžníkom ani ručiteľom. Právnou povinnosťou, ktorú žalobkyňa mala, bola povinnosť strieť výkon záložného práva (§151m ods. 4 OZ) a súvisiace povinnosti (napr. povinnosť záložcu hrať náklady výkonu záložného práva ;§151l ods. 3 OZ, alebo povinnosť záloh poistiť; §151mc ods.1 OZ). Existujú spôsoby legalizácie splácania, no zákon tieto reguluje, napríklad písomná dohoda žalobkyne a banky o pristúpení k záväzku (§ 533 OZ). Rozhodne však od záložcu, ak nie je spoludlžníkom či ručiteľom zákon nevyžaduje povinnosť splácať dlh. Ak napriek neexistencii právnej povinnosti záložca plní, plní tak bez právnej povinnosti, bez právneho dôvodu.

20 Sporové konanie je ovládané prejednávacou zásadou, v zmysle ktorej tvrdiť skutočnosti a navrhovať na ich preukázanie dôkazy je vecou strán sporu. Teória procesného práva podmieňuje úspech strany v spore unesením dvoch bremien. Ide jednak o bremeno tvrdiť skutočnosti, ktoré môžu privodiť jeho úspech v spore a jednak bremeno tieto skutočnosti preukázať (§ 132 ods. 1 CSP). Uvedené ustanovenie stanovuje teda aj dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní, t.j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách sporu. Strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu, zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i tú stranu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť týchto skutkových tvrdení. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť, významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, nebola alebo nemohla byť preukázaná a keď teda výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia tejto skutočnosti, ani o tom, že by bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží teda na tej strane sporu, ktorá z ich existencie vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o tú stranu sporu, ktorá existenciu týchto skutočností tiež tvrdí.

21 V tomto smere zo zisteného skutkového stavu nie je možné vyvodiť záver, že by žalovaná banka uniesla dôkazné bremeno k preukázaniu vôle žalobkyne pristúpiť k záväzku dlžníka. Na základe výzvy súdu prvej inštancie sa žalovaná k preukázaniu vôle žalobkyne splácať dlh vyjadrila len v tom zmysle, že je na žalobkyňu, aby uniesla dôkazné bremeno z titulu svojho procesného postavenia. Podľa jej názoru nemožno požadovať od žalovanej, aby preukazovala vôľu žalobkyne uzavrieť právny úkon. Odvolací

súd k tomu konštatuje, že pokiaľ žalovaná banka vyjadrila očakávanie od žalobkyne smerom k plneniu dlhu, o čom svedčí telefonát zamestnanca banky a následne prijala aj od nej plnenie za účelom splnenia dlhu, bolo na jej strane dôkazné bremeno, že tak konala na základe právneho dôvodu, akým je aj napr. pristúpenie k záväzku.

22 Podľa názoru odvolacieho súdu nestačí len vedomosť na strane žalobkyne o úmrtí dlžníka a to, že prišla na pobočku žalovanej a poskytla peniaze na úhradu dlhu, ale musí ísť o preukázanie jej vôle pristúpiť k záväzku, ktorý je možné následne aj vymáhať. Pre porovnanie musí ísť o takú vôľu, akú má napríklad ručiteľ či spoludlžník. Len zasielanie peňazí bez preukázania vôle na účely zlegalizovania plnenia je nepostačujúce, najmä ak je evidentné, za akých okolností žalobkyňa pristúpila k zasielaniu peňazí (cit. „siahla na dno svojich možností z obavy straty obydlia...“).

23 Na základe uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že žalovaná banka adekvátny proces prejavu vôle žalobkyne nepreukázala, žalobkyňa plnila banke bez právnej povinnosti (právneho dôvodu), čím došlo na strane banky k bezdôvodnému obohateniu, ktoré je povinná vydať. Z uvedených dôvodov je preto dôvodné žalobe vyhovieť.

24 Za toho stavu odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok vo výroku II. v zamietavej prevyšujúcej časti podľa § 388 CSP tak, že žalovaná je povinná žalobkyňi zaplatiť 695,44 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 695,44 eura od 01.12.2016 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

25 O trovách celého konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách konania bola skutočnosť, že žalobkyňa bola v dôsledku zmeňujúceho rozsudku odvolacieho súdu plne úspešná v konaní, preto jej odvolací súd priznal nárok na náhradu trov celého konania v rozsahu 100 % voči žalovanej. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 CSP).

26 Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).